നിരാകരണപത്രം

(Disclaimer)

പ്രാദേശികഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം നിർമിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി. ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾകടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവ്വഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

തരുൺ ജിത് തേജ്പാൽ

V.

ഗോവ സംസ്ഥാനവും മറ്റൊരാളും.

(ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 1246 / 2019)

2019 ഓഗസ്റ്റ് 19

[ജസ്റ്റിസ് അരുൺ മിശ്ര, ജസ്റ്റിസ് എം. ആർ. ഷാ, ജസ്റ്റിസ് ബി. ആർ. ഗവായ്]

ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം (CrPC), 1973: വകുപ്പ് 227, 228 - കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ അധികാരങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കുന്നതിന്റെ പരിധി- ഈ കേസിൽ, അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതി IPC വകുപ്പ് 354, 354A, 354B, 341, 342, 376(2)(f), 376(2)(k) എന്നീ വകുപ്പുകൾ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് വിചാരണ നേരിടുകയായിരുന്നു. അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചു. മേൽപ്പറഞ്ഞ വകുപ്പുകൾ പ്രകാരം പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്താൻ സെഷൻസ് ജഡ്ജി ഉത്തരവിട്ടു. ഇതിനെതിരെ പ്രതി ഹൈക്കോടതിയിൽ റിവിഷൻ ഹർജി നൽകി. ഹൈക്കോടതി റിവിഷൻ ഹർജി തള്ളുകയും പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെ തുടർന്നാണ് ഈ അപ്പീൽ. ഈ കേസിൽ പരാതിക്കാരനും അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഒരാൾ തന്നെയാണെന്നും, അതിനാൽ ക്രിമിനൽ നടപടികൾ മുഴുവൻ അസാധുവാണെന്നും കാണിച്ച് പ്രതി കുറ്റവിമുക്തനാക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. മോഹൻ ലാൽ v. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം (2018) 17 SCC 627 എന്ന കേസിലെ സുപ്രീം കോടതി വിധി ഇതിന് ആധാരമാക്കി. വിധിച്ചു: അപ്പീൽ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള വാദങ്ങൾ കേസിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളവയാണ്. അവ വിചാരണയുടെ ഉചിതമായ ഘട്ടത്തിൽ പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്. ഇരയുടെ പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് അപ്പീൽ ഭാഗം ഉന്നയിച്ച ചില വാദങ്ങളും വിചാരണ വേളയിലാണ് പരിഗണിക്കേണ്ടത്; കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിലല്ല. പ്രതിക്കെതിരെ മതിയായ തെളിവുകൾ നിലവിലുണ്ട്. അതിനാൽ വിചാരണ കോടതി കുറ്റം ചുമത്തിയത് ശരിയാണ്, ഹൈക്കോടതി അത് ശരിവെച്ചതും ഉചിതമാണ്. ഇതിൽ ഇടപെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കൂടാതെ, പരാതിക്കാരനും അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഒരാളാണെന്ന കാരണത്താൽ പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കാൻ കഴിയില്ല. മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധി ഈ കേസിന് ബാധകമല്ല, കാരണം മോഹൻ ലാൽ വിധി വരുന്നതിന് മുൻപ് തന്നെ ഈ കേസിലെ നടപടികൾ

ആരംഭിച്ചിരുന്നു. യാതൊരു ഇടപെടലും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല- വിചാരണ എത്രയും വേഗം പൂർത്തിയാക്കാൻ വിചാരണ കോടതിയോട് നിർദ്ദേശിച്ചു. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷ നിയമം വകുപ്പുകൾ 354, 354A, 354B, 341, 342, 376(2)(f) and 376(2)(k) ശ്രീകൾക്ക് എതിരെയുള്ള കുറ്റകൃത്യം.

അപ്പീൽ തള്ളിക്കൊണ്ടും M.A. തീർപ്പാക്കിക്കൊണ്ടും കോടതി

വിധിച്ചു : 1. മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധി നിലവിലുള്ള ഈ കേസിന്റെ വസ്തുതകൾക്ക് ബാധകമല്ല. കാരണം, മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധി വരുന്നതിന് വളരെ മുൻപ് തന്നെ ഈ കേസിൽ ക്രിമിനൽ നടപടികൾ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ, അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥനും പരാതിക്കാരനും ഒരാളായതിനാൽ വിചാരണ അസാധുവാണെന്ന മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധി ആധാരമാക്കി പ്രതിയെ ഈ ഘട്ടത്തിൽ കുറ്റവിമുക്തനാക്കാൻ കഴിയില്ല. പ്രതിഭാഗം അഭിഭാഷകൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ ഭഗവാൻ സിംഗ് കേസിലെ വിധിയും ഈ ഘട്ടത്തിൽ അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിക്ക് സഹായകരമാവില്ല. ഭഗവാൻ സിംഗ് കേസിൽ, വിചാരണയ്ക്ക് ശേഷമാണ് പരാതിക്കാരി തന്നെ അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥയായതിനാൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് സംശയാതീതമല്ലെന്ന് കോടതി കണ്ടെത്തിയത്. അത് വിചാരണയ്ക്ക് ശേഷമുള്ള കാര്യമാണ്, അല്ലാതെ കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിലുള്ളതല്ല. പരാതിക്കാരൻ തന്നെ അന്വേഷണം നടത്തുമ്പോൾ, ലഭ്യമായ തെളിവുകൾ വിലയിരുത്തുന്ന സമയത്ത് ആ കാര്യത്തിന് കൃത്യമായ പ്രാധാന്യം നൽകാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ അത്തരമൊരു വീഴ്ച കാരണം വിചാരണ തന്നെ അസാധുവാകുമെന്ന് പറയുന്നത് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ കാര്യമാണ്. അതിനാൽ, കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഈ വാദം പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ല. കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ പരിഗണിക്കേണ്ട മാനദണ്ഡങ്ങൾ മറ്റൊന്നാണ്. [ഖണ്ഡിക 8.2] [685-A-H]

2. അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങൾ കേസിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളവയാണ്. അവ വിചാരണയുടെ ഉചിതമായ ഘട്ടത്തിൽ പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്. ഇരയുടെ/അതിജീവിതയുടെ പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിഭാഗം ഉന്നയിച്ച ചില വാദങ്ങളും വിചാരണ വേളയിൽ തന്നെയാണ് പരിശോധിക്കപ്പെടേണ്ടത്. കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ അവ പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ല. പ്രതിക്കെതിരെ വിചാരണ നടത്താൻ ആവശ്യമായ പ്രാഥമികമായ തെളിവുകൾ നിലവിലുണ്ട്. പ്രതിക്കെതിരെ മതിയായ തെളിവുകൾ ഉള്ളതിനാൽ വിചാരണ കോടതി കുറ്റം ചുമത്തിയത് ശരിയാണ്, ഹൈക്കോടതി അത് ശരിവെച്ചതും ഉചിതമാണ്. ഈ കാര്യത്തിൽ ഈ കോടതിയുടെ ഇടപെടൽ ആവശ്യമില്ല. [ഖണ്ഡിക 9.5] [694-A-E]

ഭഗവാൻ സിംഗ് V. രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം **(1976) 1 എസ് സി സി 15;** മോഹൻ ലാൽ V. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം **(2018) 17 എസ് സി സി 627: [2018] 9 എസ് സി ആർ 1006–ബാധകമല്ല.**

യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ v. പ്രഫുല്ല കുമാർ സാമൽ **(1979) 3 SCC 4 : [1979] 2 SCR 229** ബീഹാർ സംസ്ഥാനം v. രമേഷ് സിംഗ് **(1977) 4 SCC 39 : [1978] 1 SCR 25** സ്ത്രീ അത്യാചാർ വിരോധി പരിഷത്ത് v. ദിലീപ് നത്തുമൽ ചോർദിയ **(1989) 1 SCC 715 : [1989] 1 SCR 560** അമിത് കപൂർ v. രമേഷ് ചന്ദർ **(2012) 9 SCC 460 : [2012] 7 SCR 988** അജയ് സിംഗ് v. ഛത്തീസ്ഗഡ് സംസ്ഥാനം **(2017) 3 SCC 330 : [2017] 1 SCR 286** നിരഞ്ജൻ സിംഗ് കരം സിംഗ് പഞ്ചാബി v. ജിതേന്ദ്ര ഭീംരാജ് ബിജ്ജയ **(1990) 4 SCC 76 : [1990] 3 SCR 633** തമിഴ്നാട് സംസ്ഥാനം v. എൻ. സുരേഷ് രാജൻ **(2014) 11 SCC 709 : [2014] 1 SCR 135** സ്റ്റേറ്റ് v. എസ്. സെൽവി (2018) 13 SCC 455 മൗവിൻ ഗോഡിഞ്ഞോ v. ഗോവ സംസ്ഥാനം **(2018) 3 SCC 358 : [2018] 1 SCR 821** വരീന്ദർ കുമാർ v. ഹിമാചൽ പ്രദേശ് സംസ്ഥാനം **(2019) SCC OnLine SC 170 –എന്നിവ പരാമർശിച്ചു.**

കേസ് നിയമ പരാമർശം

(1976) 1 എസ്. സി. സി. 15	**ഖണ്ഡിക 5.5**	**ബാധകമല്ലെന്ന് വിധിച്ചു**
[2018] 9 എസ് സി ആർ 1006	**ഖണ്ഡിക 5.5**	**ബാധകമല്ലെന്ന് വിധിച്ചു**
[1979] 2 SCR 229	**ഖണ്ഡിക 6.3**	**പരാമർശിച്ചു**
[1978] 1 എസ് സി ആർ 257	**ഖണ്ഡിക 6.3**	**പരാമർശിച്ചു**
[1989] 1 എസ് സി ആർ 560	**ഖണ്ഡിക 6.3**	**പരാമർശിച്ചു**
[2012] 7 എസ് സി ആർ 988	**ഖണ്ഡിക 6.3**	**പരാമർശിച്ചു**
[2017] 1 എസ് സി ആർ 286	**ഖണ്ഡിക 6.3**	**പരാമർശിച്ചു**
[1990] 3 എസ് സി ആർ 633	**ഖണ്ഡിക 6.3**	**പരാമർശിച്ചു**
[2014] 1 എസ് സി ആർ 135	**ഖണ്ഡിക 6.3**	**പരാമർശിച്ചു**

(2018) 13 എസ് സി സി 455 ഖണ്ഡിക 6.3 പരാമർശിച്ചു

[2018] 1 എസ് സി ആർ 821 ഖണ്ഡിക 6.3 പരാമർശിച്ചു .

ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ അധികാരിത: 2019-ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 1246.

ഗോവയിലെ ബോംബെ ഹൈക്കോടതിയുടെ 20.12.2017-ലെ ക്രിമിനൽ റിവിഷൻ ആപ്ലിക്കേഷൻ നമ്പർ 60/2017-ലെ വിധിന്യായത്തിൽ നിന്നും ഉത്തരവിൽ നിന്നും ഉള്ളത്.

ഇതോടൊപ്പം

S.L.P.(Crl) നമ്പർ 3149-3150/2014-ലെ M.A. നമ്പർ 2207/2018.

അപ്പീൽവാദിക്കുവേണ്ടി സീനിയർ അഡ്വക്കേറ്റ് വികാസ് സിംഗ്, അഡ്വക്കേറ്റ്മാരായ അങ്കുർ ചൗള, ആമിർ ഖാൻ, ആദിത്യ പൂജാരി, ഭാനു സൂദ്, സർവേഷ് സിംഗ് ബാഗേൽ എന്നിവർ ഹാജരായി.

എതിർകക്ഷികൾക്കുവേണ്ടി സോളിസിറ്റർ ജനറൽ (SG) തുഷാർ മേത്ത, അഡ്വക്കേറ്റ്മാരായ പ്രതാപ് വേണുഗോപാൽ, മിസ് സുരേഖ രാമൻ, സന്തോഷ് സാൽവദോർ റെബല്ലോ, മിസ് വിദുഷി, M/s. കെ. ജെ. ജോൺ ആൻഡ് കമ്പനി എന്നിവർ ഹാജരായി.

കോടതിയുടെ വിധിന്യായം പ്രസ്താവിച്ചത്:

ജസ്റ്റിസ് എം. ആർ. ഷാ. 1. അനുമതി നൽകി.

2. ഗോവയിലെ ബോംബെ ഹൈക്കോടതി 20.12.2017-ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിക്കെതിരെയും ഉത്തരവിനെതിരെയും ഉള്ള പരാതിയും അതുപ്തിയും മൂലമാണ് അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതി ഈ അപ്പീൽ സമർപ്പിച്ചത്. ക്രിമിനൽ റിവിഷൻ ആപ്ലിക്കേഷൻ നമ്പർ 60/2017 വഴി അപ്പീൽ വാദിയായ പ്രതി സമർപ്പിച്ച റിവിഷൻ ഹർജി ഹൈക്കോടതി തള്ളിയിരുന്നു. ഐ.പി.സി (IPC) വകുപ്പ് 354, 354A, 354B, 341, 342, 376 (2) (f), 376 (2) (k) എന്നീ വകുപ്പുകൾ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കാൻ ഹൈക്കോടതി വിസമ്മതിച്ചു. ഇതിനെത്തുടർന്നാണ് പ്രതി നിലവിലെ ഈ അപ്പീൽ ഫയൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

3. ഈ കേസിലെ അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതി, ഐ.പി.സി (IPC) വകുപ്പ് 354, 354A, 354B, 341, 342, 376 (2) (f), 376 (2) (k) എന്നീ വകുപ്പുകൾ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് വിചാരണ നേരിടുകയാണ്. 21.11.2013-ൽ നടന്നുവെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന മേൽപ്പറഞ്ഞ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച്, ഡോണ പോളയിലെ ക്രൈം ബ്രാഞ്ച് സി.ഐ.ഡി (CID) പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ 22.11.2013-ൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത എഫ്.ഐ.ആർ (FIR) പ്രകാരമാണ് പ്രതിക്കെതിരെയുള്ള ക്രിമിനൽ നടപടികൾ ആരംഭിച്ചത്. അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തെളിവുകൾ ശേഖരിക്കുകയും അതിജീവിത ഉൾപ്പെടെയുള്ള സാക്ഷികളുടെ മൊഴി രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം പ്രതിക്കെതിരെ മേൽപ്പറഞ്ഞ വകുപ്പുകൾ ചുമത്തി കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചു. തുടർന്ന് മാപ്പുസയിലെ അഡീഷണൽ സെഷൻസ് ജഡ്ജി 07.09.2017-ലെ ഉത്തരവ് പ്രകാരം ഐ.പി.സി വകുപ്പ് 354, 354A, 354B, 341, 342, 376 (2) (f), 376 (2) (k) എന്നീ വകുപ്പുകൾ പ്രകാരം പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്താൻ ഉത്തരവിട്ടു.

3.1 മാപ്പുസയിലെ അഡീഷണൽ സെഷൻസ് ജഡ്ജി 07.09.2017-ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച ഉത്തരവിൽ അതൃപ്തിയും ആക്ഷേപവുമുള്ളതിനാലാണ് പ്രതി ഹൈക്കോടതിയെ സമീപിച്ചത്. മേൽപ്പറഞ്ഞ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്താൻ ഉത്തരവിട്ട വിചാരണ കോടതിയുടെ നടപടിയെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് പ്രതി ഒരു റിവിഷൻ ഹർജി വഴിയാണ് ഹൈക്കോടതിയെ സമീപിച്ചത്.

3.2 ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട വിധിന്യായത്തിലൂടെയും ഉത്തരവിലൂടെയും ഹൈക്കോടതി പ്രസ്തുത റിവിഷൻ ഹർജി തള്ളുകയും പ്രതിക്കെതിരെ ചുമത്തിയിട്ടുള്ള കുറ്റങ്ങളിൽ നിന്ന് അയാളെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെത്തുടർന്നാണ്, അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതി നിലവിലെ ഈ അപ്പീൽ മുഖേന ഈ കോടതിയെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നത്.

4. അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിക്കുവേണ്ടി മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ. വികാസ് സിംഗ്, എതിർകക്ഷിക്കുവേണ്ടി ഇന്ത്യയുടെ സോളിസിറ്റർ ജനറൽ ശ്രീ. തുഷാർ മേത്തയും ഹാജരായി.

5. അപ്പീൽവാദിക്കുവേണ്ടി (ആദ്യ പ്രതി) ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ വികാസ് സിംഗ് ശക്തമായി വാദിച്ചത്, ഈ കേസിലെ വസ്തുതകളും സാഹചര്യങ്ങളും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, റിവിഷണൽ അധികാരം വിനിയോഗിക്കാത്തതിലൂടെയും, ചുമത്തപ്പെട്ട

കുറ്റങ്ങളിൽ നിന്ന് അപ്പീൽവാദിയെ ഒഴിവാക്കാത്തതിലൂടെയും ഹൈക്കോടതിക്ക് ഗുരുതരമായ പിഴവ് സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാണ്.

5.1 അപ്പീൽ കക്ഷിയായ പ്രതിക്കുവേണ്ടി ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ. വികാസ് സിംഗ് വീണ്ടും വാദിച്ചത്, ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം (CrPC) വകുപ്പ് 227, 228 എന്നിവ പ്രകാരം വിനിയോഗിക്കേണ്ട അധികാരങ്ങളുടെ വ്യാപ്തിയും പരിധിയും ശരിയായി വിലയിരുത്തുന്നതിൽ ഹൈക്കോടതിക്ക് ഗുരുതരമായ പിശക് സംഭവിച്ചു എന്നാണ്.

5.2 അന്വേഷണ വേളയിൽ ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങളും ഇതുവരെയുള്ള തെളിവുകളും പരിശോധിച്ചാൽ, പ്രതിക്കെതിരെ ചുമത്തിയിട്ടുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങളിൽ ഒരു പ്രാഥമികമായ കേസ് പോലും നിലനിൽക്കുന്നില്ലെന്നും മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ. വികാസ് സിംഗ് വാദിച്ചു.

5.3 സിസിടിവി (CCTV) ദൃശ്യങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ പോലും, പ്രതിക്കെതിരെ ചുമത്തിയിട്ടുള്ള കുറ്റങ്ങൾ നിലനിൽക്കില്ലെന്നും അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിക്കുവേണ്ടി ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ. വികാസ് സിംഗ് കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

5.4 അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിക്കുവേണ്ടി ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ. വികാസ് സിംഗ്, അതിജീവിത അയച്ച ചില വാട്സാപ്പ് സന്ദേശങ്ങൾ കോടതിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുകയും അവയെക്കുറിച്ച് പരാമർശങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. അതിജീവിതയെ ഒട്ടും വിശ്വസിക്കാൻ കൊള്ളില്ലെന്നും അതിനാൽ അവളുടെ മൊഴികൾ വിശ്വസിക്കരുതെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു.

5.5 ഈ കേസിൽ പരാതിക്കാരനും അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഒരാൾ തന്നെയാണ് എന്നും, അതിനാൽ ക്രിമിനൽ നടപടികൾ മുഴുവൻ അസാധുവാക്കപ്പെട്ടതായും അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിക്കുവേണ്ടി ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ. വികാസ് സിംഗ് വീണ്ടും വാദിച്ചു. തന്റെ ഈ വാദങ്ങളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിനായി, ഭഗവാൻ സിംഗ് v. രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം (1976) 1 SCC 15, അതുപോലെ ഈ കോടതിയുടെ തന്നെ പിൽക്കാല വിധിയായ മോഹൻ ലാൽ v. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം (2018) 17 SCC 627 എന്നിവയെ അദ്ദേഹം ശക്തമായി ആധാരമാക്കി.

5.6 മോഹൻ ലാൽ കേസിൽ ഈ കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച വിധി, 17.01.2019-ലെ ഉത്തരവ് പ്രകാരം മുകേഷ് സിംഗ് വേഴ്സസ് സ്റ്റേറ്റ് (നാർക്കോട്ടിക് ബ്രാഞ്ച് ഓഫ് ഡൽഹി) SLP (Crl.) D. No. 39528 /2018 എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതിയുടെ രണ്ടംഗ ബെഞ്ച് ഒരു വലിയ

ബെഞ്ചിന്റെ പരിഗണനയ്ക്കായി വിട്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ വികാസ് സിംഗ് കൂടാതെ ബോധിപ്പിച്ചു. അതിനാൽ, മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധി പരിഗണിക്കാനോ പിന്തുടരാനോ ഈ കോടതിക്ക് താല്പര്യമില്ലെങ്കിൽ, മുകേഷ് സിംഗ് (മേൽപരാമർശിതം) കേസിൽ വലിയ ബെഞ്ചിന്റെ തീരുമാനം വരുന്നത് വരെ ഈ അപ്പീൽ മാറ്റിവെക്കാവുന്നതാണ് എന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. എങ്കിലും, പരാതിക്കാരനും അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഒരാൾ തന്നെയായാൽ ആ വിചാരണ അസാധുവാകുമെന്ന് മോഹൻ ലാൽ കേസിൽ ഈ കോടതി പ്രത്യേകം നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ, മോഹൻ ലാൽ കേസിലെയും ഭഗവാൻ സിംഗ് കേസിലെയും ഈ കോടതിയുടെ വിധിന്യായങ്ങളെ ശക്തമായി ആസ്പദമാക്കി, അപ്പീൽവാദിക്കെതിരെയുള്ള ക്രിമിനൽ നടപടികൾ റദ്ദാക്കണമെന്നും ചുമത്തപ്പെട്ട കുറ്റങ്ങളിൽ നിന്ന് അപ്പീൽവാദിയെ ഒഴിവാക്കണമെന്നും അപേക്ഷിക്കുന്നു.

5.7 അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിക്കുവേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷകൻ കേസിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും വാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം (CrPC) വകുപ്പ് 227/228 പ്രകാരം ഈ ഘട്ടത്തിൽ വിനിയോഗിക്കാവുന്ന പരിമിതമായ അധികാരപരിധി കണക്കിലെടുത്ത് (ഇതിനെക്കുറിച്ച് താഴെ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്), ആ വാദങ്ങളിലേക്ക് വിശദമായി കടക്കാനോ ഈ ഘട്ടത്തിൽ അവ പരിഗണിക്കാനോ ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. കാരണം, ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഈ കോടതി നടത്തുന്ന ഏതൊരു നിരീക്ഷണവും വിചാരണ വേളയിൽ ഏതെങ്കിലും കക്ഷിയെ (പ്രതിയെയോ പ്രോസിക്യൂഷനെയോ) ദോഷകരമായി ബാധിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്.

5.8 മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടും മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ച കോടതി വിധികളെ ആസ്പദമാക്കിയും, നിലവിലെ ഈ അപ്പീൽ അനുവദിക്കണമെന്നും ഹൈക്കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിന്യായവും ഉത്തരവും, വിചാരണ കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച ഉത്തരവും റദ്ദാക്കണമെന്നും (അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചു. കൂടാതെ, ഐ.പി.സി (IPC) വകുപ്പ് 354, 354A, 354B, 341, 342, 376 (2) (f), 376 (2) (k) എന്നീ വകുപ്പുകൾ പ്രകാരം ചുമത്തപ്പെട്ട കുറ്റങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കണമെന്നും (discharge) അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

6 എതിർകക്ഷിക്കുവേണ്ടി ഹാജരായ ഇന്ത്യയുടെ സോളിസിറ്റർ ജനറൽ ശ്രീ. തുഷാർ മേത്ത നിലവിലെ ഈ അപ്പീലിനെ ശക്തമായി എതിർത്തു.

6.1 എതിർകക്ഷിക്കുവേണ്ടി ഹാജരായ സോളിസിറ്റർ ജനറൽ ശ്രീ. തുഷാർ മേത്ത ശക്തമായി വാദിച്ചത്, ഈ കേസിൽ കൃത്യമായ അന്വേഷണത്തിന് ശേഷം പ്രതിക്കെതിരെ പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ കേസ് ഉണ്ടെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടതിനെത്തുടർന്നാണ് അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഐ.പി.സി (IPC) വകുപ്പ് 354, 354A, 354B, 341, 342, 376 (2) (f), 376 (2) (k) എന്നീ വകുപ്പുകൾ പ്രകാരം കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചത് എന്നാണ്. ലഭ്യമായ തെളിവുകളും രേഖകളും പരിശോധിച്ച ശേഷം വിചാരണ കോടതി പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തിയതായും അദ്ദേഹം ബോധിപ്പിച്ചു. കൂടാതെ, ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം (CrPC) വകുപ്പ് 227/228 പ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ വിനിയോഗിക്കാവുന്ന പരിമിതമായ അധികാരപരിധി കണക്കിലെടുത്ത്, പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കാൻ വിസമ്മതിച്ച ഹൈക്കോടതിയുടെ നടപടി ശരിയാണെന്നും, വിചാരണ കോടതിയുടെ ഉത്തരവ് റദ്ദാക്കാത്തത് ഉചിതമാണെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു.

6.2 എതിർകക്ഷിക്കുവേണ്ടി ഹാജരായ സോളിസിറ്റർ ജനറൽ ശ്രീ. തുഷാർ മേത്ത, തന്റെ വാദങ്ങളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിനായി ഈ കോടതിയുടെ താഴെ പറയുന്ന വിധിന്യായങ്ങളെ ശക്തമായി ആധാരമാക്കി. ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം (CrPC) വകുപ്പ് 227 അല്ലെങ്കിൽ 228 പ്രകാരം – അതായത് കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ – പ്രോസിക്യൂഷൻ ഹാജരാക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന തെളിവുകളുടെ സത്യസന്ധതയോ, വിശ്വാസ്യതയോ, ആഘാതമോ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. കൂടാതെ, പ്രതിഭാഗം ഉന്നയിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള പ്രതിരോധ വാദങ്ങൾക്ക് ഈ ഘട്ടത്തിൽ യാതൊരു മുൻഗണനയും നൽകേണ്ടതില്ലെന്നും അദ്ദേഹം ബോധിപ്പിച്ചു. കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, തെളിവുകൾ തെളിയിക്കപ്പെട്ടാൽ അവ പ്രതിയുടെ നിരപരാധിത്വത്തിന് വിരുദ്ധമാകുമോ ഇല്ലയോ എന്ന് അതീവ സൂക്ഷ്മതയോടെ വിശദമായി പരിശോധിക്കേണ്ട ബാധ്യത ജഡ്ജിക്ക് ഇല്ലെന്ന് ശ്രീ. തുഷാർ മേത്ത ശക്തമായി വാദിച്ചു. കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, പ്രതി കുറ്റം ചെയ്തുവെന്ന് അനുമാനിക്കാൻ തക്കതായ കാരണമുണ്ടോ എന്ന് മാത്രം പരിശോധിച്ചാൽ മതിയാകും. പ്രാഥമിക ഘട്ടത്തിൽ, പ്രതി കുറ്റം ചെയ്തുവെന്ന് അനുമാനിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ശക്തമായ സംശയം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, പ്രതിക്കെതിരെ നടപടിയുമായി മുന്നോട്ട് പോകാൻ മതിയായ കാരണങ്ങളില്ലെന്ന് പറയാൻ കോടതിക്ക് കഴിയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

6.3 എതിർകക്ഷിക്കുവേണ്ടി ഹാജരായ സോളിസിറ്റർ ജനറൽ ശ്രീ. തുഷാർ മേത്ത വീണ്ടും വാദിച്ചത്, നിലവിലെ ഈ കേസിൽ പ്രതിക്കെതിരെ ധാരാളം തെളിവുകളും രേഖകളും ലഭ്യമാണെന്നും, പ്രതിക്കെതിരെയുള്ള നടപടികളുമായി മുന്നോട്ട് പോകുന്നതിന് മതിയായ കാരണങ്ങൾ നിലവിലുണ്ടെന്നുമാണ്.

6.4 അപ്പീൽവാദിക്കുവേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷകൻ ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങളെല്ലാം കേസിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണെന്നും അല്ലെങ്കിൽ അവ പ്രതിക്ക് ലഭ്യമായ പ്രതിരോധ വാദങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും ഇന്ത്യയുടെ സോളിസിറ്റർ ജനറൽ ശ്രീ. തുഷാർ മേത്ത വീണ്ടും വാദിച്ചു. കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഇത്തരം വാദങ്ങൾ പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും അദ്ദേഹം ബോധിപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷം, നിലവിലെ ഈ അപ്പീൽ തള്ളിക്കളയണമെന്ന് അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചു. തന്റെ വാദങ്ങളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിനും അപ്പീൽ തള്ളണമെന്ന പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുമായി സോളിസിറ്റർ ജനറൽ ഈ കോടതിയുടെ താഴെ പറയുന്ന വിധിന്യായങ്ങളെ ശക്തമായി ആധാരമാക്കി:

(i) യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ v. പ്രഫുല്ല കുമാർ സാമൽ, (1979) 3 SCC 4 (ഖണ്ഡിക 10)

(ii) ബീഹാർ സംസ്ഥാനം v. രമേഷ് സിംഗ്, (1977) 4 SCC 39 (ഖണ്ഡിക 4)

(iii) സ്ത്രീ അത്യാചാർ വിരോധി പരിഷത്ത് v. ദിലീപ് നതുമൽ ചോർദിയ, (1989) 1 SCC 715

(iv) അമിത് കപൂർ v. രമേഷ് ചന്ദർ, (2012) 9 SCC 460

(v) അജയ് സിംഗ് v. ഛത്തീസ്ഗഡ് സംസ്ഥാനം, (2017) 3 SCC 330

(vi) നിരഞ്ജൻ സിംഗ് കരം സിംഗ് പഞ്ചാബി v. ജിതേന്ദ്ര ഭീംരാജ് ബിജ്ജയ, (1990) 4 SCC 76

(vii) തമിഴ്നാട് സംസ്ഥാനം v. എൻ. സുരേഷ് രാജൻ, (2014) 11 SCC 709 (ഖണ്ഡിക 29 മുതൽ 31.3 വരെ)

(viii) സ്റ്റേറ്റ് v. എസ്. സെൽവി, (2018) 13 SCC 455

(ix) മൗവിൻ ഗോഡിഞ്ഞോ v. ഗോവ സംസ്ഥാനം, (2018) 3 SCC 358

6.5 ഈ കേസിൽ പരാതിക്കാരനും അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഒരാൾ തന്നെയായതിനാൽ ക്രിമിനൽ നടപടികൾ റദ്ദാക്കണമെന്ന അപ്പീൽവാദിയുടെ വാദത്തെയും, ഇതിനായി ഭഗവാൻ സിംഗ്, മോഹൻ ലാൽ എന്നീ കേസുകളിലെ വിധികൾ ആധാരമാക്കിയതിനെയും കുറിച്ച് സോളിസിറ്റർ ജനറൽ ശ്രീ. തുഷാർ മേത്ത ശക്തമായി പ്രതികരിച്ചു. മോഹൻ ലാൽ കേസിൽ ഈ കോടതി അതിന്റെ മുൻപത്തെ ഭഗവാൻ സിംഗ്

കേസ് പരിഗണിച്ചിരുന്നു എന്നത് ശരിയാണ്. എന്നാൽ, അതിനുശേഷം ഈ കോടതിയുടെ മറ്റൊരു മൂന്നംഗ ബെഞ്ച് വരീന്ദർ കുമാർ v. ഹിമാചൽ പ്രദേശ് സംസ്ഥാനം ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 2450-51 / 2010 [(2019) SCC OnLine SC 170] എന്ന കേസിൽ (11.02.2019-ലെ വിധി) പ്രത്യേകം നിരീക്ഷിച്ചത്, മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധിന്യായം ഭാവികാല പ്രാബല്യത്തോടെ മാത്രമേ നടപ്പിലാക്കൂ എന്നാണ്. മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ നിയമം വരുന്നതിന് മുൻപുള്ള എല്ലാ ക്രിമിനൽ നടപടികളും വിചാരണകളും അപ്പീലുകളും അതത് കേസുകളിലെ വസ്തുതകൾക്ക് അനുസൃതമായി തന്നെ തുടരണമെന്ന് കോടതി വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ, വരീന്ദർ കുമാർ കേസിലെ ഈ നിയമം അനുസരിച്ച്, നിലവിലെ ഈ കേസ് മോഹൻ ലാൽ വിധിക്ക് മുൻപ് ആരംഭിച്ചതാകയാൽ ക്രിമിനൽ നടപടികൾ റദ്ദാക്കേണ്ടതില്ലെന്നും, പ്രതിക്കെതിരെ വിചാരണ തുടരാൻ ശക്തമായ കാരണങ്ങളുള്ളതിനാൽ അയാളെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കേണ്ടതില്ലെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു.

6.6 മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടും മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ച കോടതി വിധിന്യായങ്ങളെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടും, നിലവിലെ ഈ അപ്പീൽ തള്ളിക്കളയണമെന്ന് അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചു.

7. സോളിസിറ്റർ ജനറൽ ശ്രീ. തുഷാർ മേത്ത ആധാരമാക്കിയ വരീന്ദർ കുമാർ എന്ന പിൽക്കാല വിധിക്ക് മറുപടിയായി, മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ. വികാസ് സിംഗ് ശക്തമായി വാദിച്ചത് മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധി ഭാവികാല പ്രാബല്യത്തോടെ മാത്രമേ നടപ്പിലാക്കൂ എന്ന് നിരീക്ഷിക്കാൻ പിന്നീടു വന്ന ഒരു ബെഞ്ചിന് അധികാരമില്ലെന്നാണ്. ഒരു വിധി ഭാവികാല പ്രാബല്യത്തോടെ നടപ്പിലാക്കേണ്ടതാണോ എന്ന് തീരുമാനിക്കാൻ ആ വിധി പുറപ്പെടുവിച്ച ബെഞ്ചിന് മാത്രമേ സാധിക്കൂ എന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. മോഹൻ ലാൽ കേസിൽ അത്തരമൊരു നിരീക്ഷണം ആ ബെഞ്ച് നടത്തിയിട്ടില്ല. അതിനാൽ, പിൽക്കാലത്ത് വന്ന ഒരു ബെഞ്ച് മോഹൻ ലാൽ വിധിക്ക് ഭാവികാല പ്രാബല്യം നൽകിയത് ശരിയല്ലെന്നും അദ്ദേഹം ബോധിപ്പിച്ചു. തന്മൂലം, മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ നിയമം ഈ കേസിനും പൂർണ്ണമായും ബാധകമാണെന്നും, പരാതിക്കാരനും അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഒരാൾ തന്നെയായ സാഹചര്യത്തിൽ ക്രിമിനൽ നടപടികൾ അസാധുവായതായും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ആയതിനാൽ, ഈ അപ്പീൽ അനുവദിക്കണമെന്നും പ്രതിയെ അയാളിൽ ചുമത്തിയിരിക്കുന്ന കുറ്റങ്ങളിൽനിന്നും കുറ്റവിമുക്തനാക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം വീണ്ടും അപേക്ഷിച്ചു.

8. ബന്ധപ്പെട്ട കക്ഷികൾക്കുവേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷകരുടെ വാദങ്ങൾ കോടതി വിശദമായി കേട്ടു. ഹൈക്കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിന്യായവും ഉത്തരവും, അതുപോലെ തന്നെ കേസുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ലഭ്യമായ രേഖകളും ഞങ്ങൾ പരിശോധിക്കുകയും പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

8.1 അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കിയ ശേഷം, ഐ.പി.സി (IPC) വകുപ്പ് 354, 354A, 354B, 341, 342, 376 (2) (f), 376 (2) (k) എന്നീ വകുപ്പുകൾ പ്രകാരം പ്രതിക്കെതിരെ അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചു എന്നത് ആദ്യം തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിനുശേഷം, വിചാരണ കോടതി ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം (CrPC) വകുപ്പ് 227/228 പ്രകാരമുള്ള അധികാരം വിനിയോഗിച്ച് പ്രതിക്കെതിരെ മേൽപ്പറഞ്ഞ കുറ്റങ്ങൾ ചുമത്തി. പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തിയ ഈ നടപടിയാണ് ഹൈക്കോടതിയുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് വന്നത്. അപവദിത വിധിന്യായത്തിലൂടെയും ഉത്തരവിലൂടെയും ഹൈക്കോടതി റിവിഷൻ ഹർജി തള്ളുകയും പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്താനുള്ള വിചാരണ കോടതിയുടെ ഉത്തരവ് ശരിവെക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെത്തുടർന്നാണ്, അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതി നിലവിലെ ഈ അപ്പീൽ മുഖേന ഈ കോടതിയെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നത്.

8.2 ഈ കേസിൽ പരാതിക്കാരനും അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഒരാൾ തന്നെയായതിനാൽ, മോഹൻ ലാൽ കേസിൽ (മേൽപരാമർശിതം) ഈ കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിപ്രകാരം ക്രിമിനൽ നടപടികൾ മുഴുവൻ അസാധുവായെന്നും അതിനാൽ പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കണമെന്നുമാണ് അപ്പീൽവാദി പ്രധാനമായും വാദിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധിയിൽ സംശയം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും 17.01.2019-ലെ ഉത്തരവ് പ്രകാരം അത് ഒരു വലിയ ബെഞ്ചിന്റെ പരിഗണനയ്ക്ക് വിടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. തുടർന്നുണ്ടായ വരീന്ദർ കുമാർ കേസിൽ, ഈ കോടതിയുടെ മൂന്നംഗ ബെഞ്ച് മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധി പരിഗണിക്കുകയുണ്ടായി. മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധിക്ക് ഭാവികാല പ്രാബല്യം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് മൂന്നംഗ ബെഞ്ച് വിധിച്ചു. കൂടാതെ, മോഹൻ ലാൽ കേസിൽ നിയമം വ്യക്തമാക്കുന്നതിന് മുൻപുള്ള എല്ലാ ക്രിമിനൽ നടപടികളും വിചാരണകളും അപ്പീലുകളും ആ കേസുകളിലെ വ്യക്തിഗത വസ്തുതകൾക്ക് അനുസൃതമായി തന്നെ തുടരണമെന്നും കോടതി ഉത്തരവിട്ടു. അതിനാൽ, അപ്പീൽവാദിക്ക് (ആദ്യ പ്രതി) വേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷകൻ മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധിയെ ആസ്പദമാക്കി ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങൾ പ്രസക്തമല്ല. മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധിക്ക് ഭാവികാല പ്രാബല്യം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് വരീന്ദർ കുമാർ കേസിലെ ബെഞ്ചിന് വിധിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന അപ്പീൽവാദിയുടെ (ആദ്യ പ്രതി)

അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ വികാസ് സിംഗിന്റെ വാദത്തെ സംബന്ധിച്ച് ആദ്യമേ പറയട്ടെ—വരീന്ദർ കുമാർ കേസിൽ കോടതി അപ്രകാരം ചെയ്യാൻ പാടുണ്ടായിരുന്നോ ഇല്ലയോ എന്നത് ഈ ബെഞ്ച് ഇപ്പോൾ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധിക്ക് ഭാവികാല പ്രാബല്യം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും അത് നിലവിലുള്ള ക്രിമിനൽ നടപടികളെയോ വിചാരണകളെയോ അപ്പീലുകളെയോ ബാധിക്കില്ലെന്നും ഈ കോടതിയുടെ മൂന്നംഗ ബെഞ്ച് വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വിധി പിന്തുടരാൻ ഞങ്ങൾ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അതിനാൽ, ഈ കേസിലെ ക്രിമിനൽ നടപടികൾ മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധി വരുന്നതിന് വളരെ മുൻപ് ആരംഭിച്ചതായതുകൊണ്ട്, പ്രസ്തുത വിധി ഈ കേസിന് ബാധകമല്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു. പരാതിക്കാരനും അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഒരാൾ തന്നെയായതുകൊണ്ട് വിചാരണ അസാധുവാകുമെന്ന മോഹൻ ലാൽ കേസിലെ വിധി ആസ്പദമാക്കി, ഈ ഘട്ടത്തിൽ അപ്പീൽവാദിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കാൻ കഴിയില്ല. കൂടാതെ, അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകൻ ഉദ്ധരിച്ച ഭഗവാൻ സിംഗ് (മേൽപരാമർശിതം) കേസിലെ വിധിയും ഈ ഘട്ടത്തിൽ അപ്പീൽവാദിക്ക് ഗുണകരമാകില്ല. ഭഗവാൻ സിംഗ് (മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചത്) കേസിലെ വിധി ന്യായപ്രകാരം, പരാതിക്കാരി തന്നെ അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥയുമായതിനാൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ നടപടികൾ സംശയാതീതമാണെന്ന് പറയാനാവില്ലെന്ന് വിചാരണയ്ക്ക് ശേഷം കോടതി നിരീക്ഷിച്ചു. അത് വിചാരണയ്ക്ക് ശേഷമുള്ള കാര്യമാണ്, കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിലുള്ളതല്ല. പരാതിക്കാരൻ തന്നെ അന്വേഷണം നടത്തുമ്പോൾ, തെളിവുകൾ വിലയിരുത്തുന്ന സമയത്ത് ആ കാര്യത്തിന് കൃത്യമായ മുൻഗണന നൽകാം; എന്നാൽ ആ ഒരു വീഴ്ച കൊണ്ട് വിചാരണ തന്നെ അസാധുവാകുമെന്ന് പറയുന്നത് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ കാര്യമാണ്. അതിനാൽ, കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഈ വാദം പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ല. കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ പരിഗണിക്കേണ്ട മറ്റ് കാര്യങ്ങൾ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

9. ഇനി, പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കണമെന്ന അപ്പീൽവാദിയുടെ പ്രാർത്ഥനയെയും കേസിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ. വികാസ് സിംഗ് നടത്തിയ വാദങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം (CrPC) വകുപ്പ് 227/228 പ്രകാരമുള്ള അധികാരപരിധിയെക്കുറിച്ചുള്ള നിയമം പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

9.1 എൻ. സുരേഷ് രാജൻ (N. Suresh Rajan) എന്ന കേസിൽ, CrPC വകുപ്പ് 227/228 പ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിലുള്ള നടപടികളുടെ വ്യാപ്തിയെക്കുറിച്ച് വിശദമായി പരിശോധിക്കാൻ ഈ കോടതിക്ക് അവസരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഈ കോടതി

മുൻപ് പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിന്യായങ്ങൾ പരിഗണിച്ച ശേഷം, 29 മുതൽ 31 വരെയുള്ള ഖണ്ഡികകളിൽ കോടതി ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തു:

"29. ഇരുവിഭാഗത്തിന്റെയും വാദങ്ങൾ ഞങ്ങൾ അതീവ ശ്രദ്ധയോടെ പരിഗണിച്ചു. മിസ്റ്റർ രഞ്ജിത് കുമാറിന്റെ വാദങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്ക് സ്വീകാര്യമായി തോന്നുന്നു. കുറ്റവിമുക്തനാക്കാനുള്ള അപേക്ഷകൾ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, കോടതി പ്രോസിക്യൂഷന്റെ വെറുമൊരു വക്താവായോ (mouthpiece) അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പോസ്റ്റ് ഓഫീസ് പോലെയോ പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടില്ല എന്നത് സത്യമാണ്. ആരോപണങ്ങൾ അടിസ്ഥാനരഹിതമാണോ എന്ന് കണ്ടെത്തുന്നതിനും പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി കോടതിക്ക് തെളിവുകൾ പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ, കുറ്റവിമുക്തനാക്കാനുള്ള അപേക്ഷ പരിഗണിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, പ്രോസിക്യൂഷൻ ഹാജരാക്കിയ രേഖകൾ സത്യമാണെന്ന അനുമാനത്തിൽ വേണം കോടതി മുന്നോട്ട് പോകാൻ. ആ രേഖകളും വസ്തുതകളും അവയുടെ മുഖവിലയ്ക്കെടുത്താൽ, ആരോപിക്കപ്പെട്ട കുറ്റം നിലനിൽക്കാൻ ആവശ്യമായ എല്ലാ ഘടകങ്ങളും അവിടെയുണ്ടോ എന്ന് കണ്ടെത്താൻ മാത്രമേ അവ വിലയിരുത്തേണ്ടതുള്ളൂ. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, രേഖകളുടെ തെളിവ് മൂല്യം പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ കോടതി വിഷയത്തിലേക്ക് ആഴത്തിൽ ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നോ, ഈ തെളിവുകൾ ഒരു ശിക്ഷാവിധിയിലേക്ക് നയിക്കില്ലെന്ന് വിധിക്കാനോ പാടില്ല. കോടതിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, കുറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടുവെന്ന് അനുമാനിക്കാൻ തക്കതായ കാരണമുണ്ടോ എന്ന് മാത്രമാണ് പരിഗണിക്കേണ്ടത്; അല്ലാതെ പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കാൻ മതിയായ കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടോ എന്നല്ല. ലളിതമായി പറഞ്ഞാൽ, ലഭ്യമായ രേഖകളുടെയും അവയുടെ തെളിവ് മൂല്യത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രതി കുറ്റം ചെയ്തിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട് എന്ന് കോടതിക്ക് തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ കുറ്റം ചുമത്താവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനായി, പ്രതി തന്നെയാണ് കുറ്റം ചെയ്തതെന്ന അന്തിമ നിഗമനത്തിൽ കോടതി എത്തേണ്ടതുണ്ട്. കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു ലഘു വിചാരണ നടത്താൻ നിയമം അനുവദിക്കുന്നില്ല.

30. ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്, ഈ കോടതിയുടെ സമീപകാല വിധിന്യായമായ ശ്യോരാജ് സിംഗ് അഹ്ലാവത് v. ഉത്തർപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം U.P. [(2013) 11 SCC 476 : (2012) 4 SCC (Cri) 21 : AIR 2013 SC 52] പരാമർശിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ വിഷയത്തിലുള്ള വിവിധ വിധിന്യായങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്ത ശേഷം, ഓങ്കാർ

നാഥ് മിശ്ര v. സ്റ്റേറ്റ് (ഡൽഹി നസ്ര) [(2008) 2 SCC 561](2008) 1 SCC (Cri) 507] (ഷിയോരാജ് സിംഗ് അഹ്ലുവാഥ് കേസ് [(2013) 11 SCC 476 : (2012) 4 SCC (Cri) 21 : AIR 2013 SC 52] , SCC p. 482, ഖണ്ഡിക 15) എന്ന കേസിൽ സ്വീകരിച്ച താഴെ പറയുന്ന നിലപാടിനെ ഈ കോടതി ശരിവെക്കുകയുണ്ടായി.

"15. '11. കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, കോടതി ലഭ്യമായ രേഖകളും തെളിവുകളും പരിശോധിച്ച്, അതിൽ നിന്നും പുറത്തുവരുന്ന വസ്തുതകൾ അവയുടെ മുഖവിലയ്ക്കെടുത്താൽ, ആരോപിക്കപ്പെട്ട കുറ്റകൃത്യത്തിന് ആവശ്യമായ എല്ലാ ഘടകങ്ങളും നിലവിലുണ്ടോ എന്ന് കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, രേഖകളുടെ തെളിവ് മൂല്യത്തെക്കുറിച്ച് ആഴത്തിലുള്ള പരിശോധന കോടതിയിൽ നിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. പരിഗണിക്കേണ്ട പ്രധാന കാര്യം, കുറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്ന് അനുമാനിക്കാൻ തക്കതായ കാരണമുണ്ടോ എന്നതാണ്; അല്ലാതെ പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കാൻ തക്കതായ കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടോ എന്നല്ല. കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, ആരോപിക്കപ്പെട്ട കുറ്റത്തിന്റെ വസ്തുതാപരമായ ഘടകങ്ങൾ നിലവിലുണ്ടെന്ന് ഒരു പ്രാഥമിക നിഗമനത്തിൽ എത്താൻ സഹായിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ശക്തമായ സംശയം ലഭ്യമായ തെളിവുകളിൽ നിന്നുണ്ടായാൽ പോലും, പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തുന്നത് ന്യായീകരിക്കാവുന്നതാണ്.' (ഓങ്കാർ നാഥ് കേസ്, [(2008) 2 SCC 561 : (2008) 1 SCC (Cri) 507] SCC പേജ് 565, ഖണ്ഡിക 11)"

(ഊന്നൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു)

31. ഇനി എതിർകക്ഷികൾ ആധാരമാക്കിയ ഈ കോടതിയുടെ സജ്ജൻ കുമാർ [സജ്ജൻ കുമാർ v. CBI, (2010) 9 SCC 368 : (2010) 3 SCC (Cri) 1371], ദിലാവർ ബാലു കുരാനെ [ഡിലാവാർ ബാലു ഖുറാനെ v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് മഹാരാഷ്ട്ര , (2002) 2 SCC 135 : 2002 SCC (Cri) 310] എന്നീ വിധിന്യായങ്ങളിലേക്ക് തിരിച്ചു വരം, ഈ വിധികൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, അവ അവരുടെ വാദങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നില്ല എന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. പ്രസ്തുത വിധിന്യായങ്ങൾ അവരുടെ വാദങ്ങൾക്ക് കാര്യമായ പിന്തുണ നൽകുന്നില്ലെന്നാണ് കോടതിയുടെ അഭിപ്രായം. മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധിന്യായങ്ങൾ ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം വകുപ്പ് 227-ലെ വ്യവസ്ഥകളെയാണ് പരിഗണിക്കുന്നത്. കുറ്റവിമുക്തനാക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, വിചാരണ നടത്തുന്നത് പോലെ കേസിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദമായ ഒരന്വേഷണം നടത്താനോ തെളിവുകൾ തട്ടിച്ചുനോക്കാനോ കോടതിക്ക് കഴിയില്ലെന്ന് ആ വിധിന്യായങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. സെഷൻസ് കോടതിക്ക് വിചാരണ ചെയ്യാവുന്ന

കേസുകളിൽ വകുപ്പ് 227 പ്രകാരവും, പോലീസ് റിപ്പോർട്ടിൻമേൽ ഫയൽ ചെയ്ത കേസുകളിൽ വകുപ്പ് 239 പ്രകാരവും, അല്ലാത്ത കേസുകളിൽ വകുപ്പ് 245 പ്രകാരവും പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കാൻ നിയമം അനുശാസിക്കുന്നു. ഈ സെക്ഷനുകൾ വായിക്കുന്നതിൽ നിന്നും, പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവയിൽ അല്പം വ്യത്യസ്തമായ വ്യവസ്ഥകളാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാണ്:

31.1. ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം വകുപ്പ് 227 പ്രകാരം, "പ്രതിക്കെതിരെ നടപടികളുമായി മുന്നോട്ട് പോകുന്നതിന് മതിയായ കാരണങ്ങളില്ലെന്ന് കോടതി കരുതുന്നുണ്ടെങ്കിൽ" വിചാരണ കോടതി പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ, വകുപ്പ് 239 പ്രകാരം പ്രതിക്കെതിരെയുള്ള കുറ്റാരോപണം "അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്ന്" മജിസ്ട്രേറ്റിന് ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ കുറ്റവിമുക്തനാക്കാൻ ഉത്തരവിടാൻ കഴിയൂ. വകുപ്പ് 245(1) പ്രകാരം കുറ്റവിമുക്തനാക്കാനുള്ള അധികാരം വിനിയോഗിക്കേണ്ടത്, "പ്രതിക്കെതിരെ ഹാജരാക്കിയ തെളിവുകൾ എതിർക്കപ്പെടാതെ ഇരുന്നാൽ പോലും, അത് ഒരു ശിക്ഷാവിധിയിലേക്ക് നയിക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ലെന്ന് രേഖാമൂലമുള്ള കാരണങ്ങളാൽ മജിസ്ട്രേറ്റിന് ബോധ്യപ്പെടുമ്പോഴാണ്".

31.2. പോലീസ് റിപ്പോർട്ട്, അതിനോടൊപ്പം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള രേഖകൾ, കക്ഷികളുടെ വാദം കേട്ടതിനു ശേഷമുള്ള പ്രതിയുടെ പരിശോധന എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, തെളിവുകൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിന് മുൻപ് തന്നെ പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കാൻ വകുപ്പ് 227-ഉം 239-ഉം വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, മറുവശത്ത്, വകുപ്പ് 245 പ്രകാരമുള്ള കുറ്റവിമുക്തനാക്കൽ ഘട്ടത്തിലേക്ക് എത്തുന്നത് വകുപ്പ് 244-ൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള തെളിവുകൾ സ്വീകരിച്ചതിനു ശേഷം മാത്രമാണ്.

31.3. അതിനാൽ, ഈ വകുപ്പുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷയിൽ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. എങ്കിലും, ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ നിലനിൽക്കുമ്പോൾ തന്നെ, ഏത് വകുപ്പാണ് ബാധകമെങ്കിലും, പ്രതിക്കെതിരെ നടപടികളുമായി മുന്നോട്ട് പോകാൻ പ്രാഥമികമായ ഒരു കേസ് ഉണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കാൻ ഈ ഘട്ടത്തിൽ കോടതി ബാധ്യസ്ഥമാണ്. ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്, ഈ കോടതിയുടെ ആർ.എസ്. നായക് v. എ.ആർ. അന്തുലെ [(1986) 2 SCC 716] 1986 SCC (Cri) 256] എന്ന വിധിന്യായം പരാമർശിക്കാവുന്നതാണ്. അത് ഇപ്രകാരം വായിക്കാം: (SCC പേജ് 755-56, ഖണ്ഡിക 43)

"43. ... ഈ സാഹചര്യങ്ങളിലെ വ്യത്യാസങ്ങൾ നിലനിൽക്കുമ്പോൾ തന്നെ, വകുപ്പ് 245(1) പ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് മജിസ്ട്രേറ്റ് പരിഗണിക്കേണ്ട ഘട്ടം എന്നത് കേവലം ഒരു പ്രാഥമിക ഘട്ടം മാത്രമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അവിടെ 'പ്രാഥമികമായ കേസ്' എന്ന പരിശോധനയാണ് നടത്തേണ്ടത്. ഈ മൂന്ന് സെക്ഷനുകളിലെയും (227, 239, 245) ഭാഷയിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും, നിയമപരമായ നിലപാട് ഇതാണ്: ഒരു പ്രാഥമികമായ കേസ് നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്ന് വിചാരണ കോടതിക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ, പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തേണ്ടതുണ്ട്."

9.2 ഇതിനുശേഷം വന്ന എസ്. സെൽവി എന്ന കേസിൽ, ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം (CrPC) വകുപ്പ് 227/228 പ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ പാലിക്കേണ്ട തത്വങ്ങളെ ഈ കോടതി സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. 6, 7 ഖണ്ഡികകളിൽ ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തു:

"6. "6. യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ v. പ്രഫുല്ല കുമാർ സമൽ, [യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ v. പ്രഫുല്ല കുമാർ സമാൽ, (1979) 3 SCC 4 : 1979 SCC (Cri) 609] ദിലാവർ ബാലു കുരാനെ v. മഹാരാഷ്ട്ര സ്റ്റേറ്റ്, a [Dilawar Balu Kuraneതെ v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് മഹാരാഷ്ട്ര, (2002) 2 SCC 135 : 2002 SCC (Cri) 310], സജ്ജൻ കുമാർ v. സി.ബി.ഐ, (2010) 9 SCC 368 : (2010) 3 SCC (Cri) 1371, സ്റ്റേറ്റ് v. എ. അരുൺ കുമാർ, [സ്റ്റേറ്റ് v. എ . അരുൺ കുമാർ , (2015) 2 SCC 417 : (2015) 2 SCC (Cri) 96 : (2015) 1 SCC (L&S) 505] സോനു ഗുപ്ത v. ദീപക് ഗുപ്ത, (2015) 3 SCC 424 : (2015) 2 SCC (Cri) 265] സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ഒറീസ v. ദേബേന്ദ്ര നാഥ് പാഡി, [സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ഒറീസ v. ദേബേന്ദ്ര നാഥ് പാധി , (2003) 2 SCC 711 : 2003 SCC (Cri) 688] നിരഞ്ജൻ സിംഗ് കരം സിംഗ് പഞ്ചാബി v. ജിതേന്ദ്ര ഭീംരാജ് ബിജയ, [നിരഞ്ജൻ സിംഗ് കരം സിംഗ് പഞ്ചാബി v. ജിതേന്ദ്ര ഭിംരാജ് ബിജയ, (1990) 4 SCC 76 : 1991 SCC (Cri) 47] സൂപ്രണ്ട് ആൻഡ് റിമംബറൻസർ ഓഫ് ലീഗൽ അഫയേഴ്സ് v. അനിൽ കുമാർ ഭഞ്ജ [Supt. & റിമെംബറാൻസർ ഓഫ് ലീഗൽ അഫയേഴ്സ് v. അനിൽ കുമാർ ഭഞ്ജ, (1979) 4 SCC 274 : 1979 SCC (Cri) 1038] തുടങ്ങി ഈ കോടതിയുടെ നിരവധി വിധിന്യായങ്ങളിലൂടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ട ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്. അതായത്, സെഷൻസ് കേസുകളിൽ വകുപ്പ് 227 പ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് (ചാർജ് ഫ്രെയിമിംഗ്) പരിഗണിക്കുമ്പോൾ (വാറണ്ട് കേസുകളിലെ വകുപ്പ് 239-ന് സമാനമാണിത്), പ്രതിക്കെതിരെ പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ ഒരു കേസ് നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് കണ്ടെത്തുന്നതിനായി തെളിവുകൾ പരിശോധിക്കാനും വിലയിരുത്താനും ജഡ്ജിക്ക് അധികാരമുണ്ട്. കോടതിക്ക് മുൻപാകെയുള്ള രേഖകൾ പ്രതിക്കെതിരെ കൃത്യമായ

വിശദീകരണം നൽകാനാവാത്ത ഗൗരവകരമായ സംശയം ഉളവാക്കുന്നുവെങ്കിൽ, കുറ്റം ചുമത്തുന്നതിൽ കോടതിക്ക് പൂർണ്ണമായ ന്യായീകരണമുണ്ട്. എന്നാൽ, രണ്ട് വിധത്തിലുള്ള നിഗമനങ്ങളും തുല്യമായി സാധ്യമാവുകയും, ഹാജരാക്കിയ തെളിവുകൾ പ്രതിക്കെതിരെ കേവലമായ സംശയത്തിനപ്പുറം ഗൗരവകരമായ സംശയം ഉണ്ടാക്കുന്നില്ലെന്ന് ജഡ്ജിക്ക് ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ, പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കി വിട്ടയക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് പൂർണ്ണ അധികാരമുണ്ട്." പ്രോസിക്യൂഷന്റെ ഒരു തപാൽ ഓഫീസ് പോലെയോ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ വക്താവായോ ജഡ്ജി വെറുതെ പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. മറിച്ച്, കേസിന്റെ പ്രകടമായ സാധ്യതകൾ, കോടതിക്ക് മുന്നിൽ ഹാജരാക്കിയ മൊഴികളുടെയും രേഖകളുടെയും മൊത്തത്തിലുള്ള സ്വാധീനം, കേസിലുടനീളം കാണപ്പെടുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ വീഴ്ചകൾ തുടങ്ങിയവ അദ്ദേഹം പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇതിനർത്ഥം ജഡ്ജി ഒരു വിചാരണ നടത്തുന്നത് പോലെ വസ്തുതകളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദമായ അന്വേഷണം നടത്തണമെന്നോ തെളിവുകളെ അത്തരത്തിൽ തട്ടിച്ചുനോക്കണമെന്നോ അല്ല."

7. സജ്ജൻ കുമാർ v. CBI I [സജ്ജൻ കുമാർ v. CBI, (2010) 9 SCC 368 : (2010) 3 SCC (Cri) 1371] എന്ന കേസിൽ, ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം വകുപ്പ് 227, 228 എന്നിവയുടെ പരിധിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവിധ വിധിന്യായങ്ങൾ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട്, ഈ കോടതി താഴെ പറയുന്ന തത്വങ്ങൾ ആവിഷ്കരിച്ചു: (SCC പേജ് 376–77, ഖണ്ഡിക 21)

"(i) ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം (CrPC) വകുപ്പ് 227 പ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, പ്രതിക്കെതിരെ ഒരു പ്രാഥമികമായ കേസ് നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് കണ്ടെത്തുന്നതിന് വേണ്ടി മാത്രം തെളിവുകൾ പരിശോധിക്കാനും വിലയിരുത്താനും ജഡ്ജിക്ക് നിസംശയമായ അധികാരമുണ്ട്. ഒരു കേസിൽ പ്രാഥമികമായ തെളിവുകൾ ഉണ്ടോ എന്ന് നിശ്ചയിക്കാനുള്ള മാനദണ്ഡം ഓരോ കേസിന്റെയും വസ്തുതകളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും."

"(ii) കോടതിയുടെ മുൻപാകെ ഹാജരാക്കിയ രേഖകൾ പ്രതിക്കെതിരെ ശക്തമായ സംശയം ഉളവാക്കുന്നതും, ആ സംശയത്തിന് കൃത്യമായ വിശദീകരണം നൽകാൻ സാധിക്കാത്തതുമാണെങ്കിൽ, പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തുന്നതും വിചാരണയുമായി മുന്നോട്ട് പോകുന്നതും പൂർണ്ണമായും ന്യായീകരിക്കപ്പെടും.

(iii) കോടതി വെറുമൊരു പോസ്റ്റ് ഓഫീസിനെയോ പ്രോസിക്യൂഷന്റെ വക്താവിനെയോ പോലെ പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടില്ല. മറിച്ച്, കേസിന്റെ പൊതുവായ സാധ്യതകൾ, കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കിയ തെളിവുകളുടെയും രേഖകളുടെയും ആകെത്തുക, കേസിൽ പ്രകടമാകുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ പോരായ്മകൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം കോടതി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എങ്കിലും, ഈ ഘട്ടത്തിൽ കേസിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദമായ ഒരന്വേഷണം നടത്താനോ, ഒരു വിചാരണ നടത്തുന്നത് പോലെ തെളിവുകൾ ഇഴകീറി പരിശോധിക്കാനോ പാടുള്ളതല്ല."

"(iv) ലഭ്യമായ രേഖകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, പ്രതി കുറ്റം ചെയ്തിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട് എന്ന് കോടതിക്ക് ഒരു അഭിപ്രായം രൂപീകരിക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ, കോടതിക്ക് കുറ്റം ചുമത്താവുന്നതാണ്. എന്നാൽ പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനായി, പ്രതി തന്നെയാണ് കുറ്റം ചെയ്തതെന്ന നിഗമനം സംശയരഹിതമായി തെളിയിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്.

(v) കുറ്റം ചുമത്തുന്ന സമയത്ത്, ലഭ്യമായ തെളിവുകളുടെ തെളിവ് മൂല്യം ആഴത്തിൽ പരിശോധിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ കുറ്റം ചുമത്തുന്നതിന് മുൻപ്, ഹാജരാക്കിയ രേഖകളിൽ കോടതി അതിന്റെ നീതിന്യായപരമായ ബുദ്ധി പ്രയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രതി കുറ്റം ചെയ്തിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് കോടതിക്ക് ബോധ്യപ്പെടുകയും വേണം.

(vi) വകുപ്പ് 227, 228 എന്നീ ഘട്ടങ്ങളിൽ, ലഭ്യമായ രേഖകളിലെ വസ്തുതകൾ അവയുടെ മുഖവിലയ്ക്കെടുത്താൽ, ആരോപിക്കപ്പെട്ട കുറ്റകൃത്യത്തിന് ആധാരമായ എല്ലാ ഘടകങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് കണ്ടെത്താനായി കോടതി ആ തെളിവുകൾ വിലയിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഈ പരിമിതമായ ആവശ്യത്തിനായി തെളിവുകളെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്; കാരണം, പ്രോസിക്യൂഷൻ പറയുന്നതെല്ലാം അത് സാമാന്യബുദ്ധിക്ക് നിരക്കാത്തതോ കേസിന്റെ പ്രകടമായ സാധ്യതകൾക്ക് വിരുദ്ധമോ ആണെങ്കിൽ പോലും, ആ പ്രാരംഭ ഘട്ടത്തിൽ അത് വേദവാക്യമായി സ്വീകരിക്കാൻ കോടതിയിൽ നിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാനാവില്ല.

"(vii) "രണ്ട് നിഗമനങ്ങൾ സാധ്യമാവുകയും അതിൽ ഒന്ന് (പ്രതിക്കെതിരെ) 'ഗൗരവകരമായ സംശയം' എന്നതിലുപരി കേവലമായ 'സംശയം' മാത്രമാണ് ഉളവാക്കുന്നതെങ്കിൽ, പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കി വിട്ടയക്കാൻ വിചാരണാ ജഡ്ജിക്ക് അധികാരമുണ്ട്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, വിചാരണ ഒടുവിൽ ശിക്ഷാവിധിയിലാണോ അതോ കുറ്റവിമുക്തനാക്കുന്നതിലാണോ അവസാനിക്കുക എന്ന് അദ്ദേഹം നോക്കേണ്ടതില്ല."

9.3 മൗവിൻ ഗോഡിഞ്ഞോ എന്ന കേസിൽ, ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം വകുപ്പ് 227/228 പ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ എങ്ങനെയാണ് ഒരു പ്രാഥമികമായ കേസ് നിശ്ചയിക്കേണ്ടതെന്ന് ഈ കോടതി പരിഗണിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതേ വിധിന്യായത്തിൽ തന്നെ, വകുപ്പ് 227 പ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ പ്രാഥമികമായ തെളിവുകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, കേസിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദമായ ഒരന്വേഷണം നടത്താനോ ഒരു വിചാരണ നടത്തുന്നത് പോലെ തെളിവുകൾ തട്ടിച്ചുനോക്കാനോ പാടുള്ളതല്ലെന്ന് കോടതി നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തു.

9.4 ഈ ഘട്ടത്തിൽ, സ്ത്രീ അത്യാചാർ വിരോധി പരിഷത്ത് എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതി നൽകിയ വിധിന്യായം കൂടി പരാമർശിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം (CrPC) വകുപ്പ് 227/228 പ്രകാരം ഒരു വിഷയം തീരുമാനിക്കുമ്പോൾ നടത്തേണ്ട അന്വേഷണത്തിന്റെ പരിധിയെക്കുറിച്ച് മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധിന്യായത്തിൽ ഈ കോടതി പരിഗണിക്കുകയുണ്ടായി. ആ വിധിന്യായത്തിലെ 11 മുതൽ 14 വരെയുള്ള ഖണ്ഡികകളിലെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഇപ്രകാരമാണ്:

> "11. കക്ഷികൾ ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങളുമായി ബന്ധമുള്ള ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമത്തിലെ വകുപ്പ് 227 ഇപ്രകാരം വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു:"
>
> > "227. കുറ്റവിമുക്തനാക്കൽ.— കേസിന്റെ രേഖകളും അതിനോടൊപ്പം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രമാണങ്ങളും പരിഗണിച്ച ശേഷവും, ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രതിഭാഗത്തിന്റെയും പ്രോസിക്യൂഷന്റെയും വാദങ്ങൾ കേട്ട ശേഷവും, പ്രതിക്കെതിരെ നടപടികളുമായി മുന്നോട്ട് പോകാൻ മതിയായ കാരണങ്ങളില്ലെന്ന് ജഡ്ജി കരുതുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം പ്രതിയെ കുറ്റവിമുക്തനാക്കേണ്ടതും, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതുമാണ്."

12. പ്രതി കുറ്റം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് കരുതുന്നതിന് മതിയായ കാരണമുണ്ടെന്ന് ജഡ്ജിക്ക് തോന്നുകയാണെങ്കിൽ, വകുപ്പ് 228 പ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്താൻ അദ്ദേഹം ബാധ്യസ്ഥനാണ്. ഈ രണ്ട് സെക്ഷനുകൾ (227, 228) തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധം ഇതിനകം തന്നെ ഈ കോടതിയുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് വന്നിട്ടുള്ള വിഷയമാണ്. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ബീഹാർ v. രമേഷ് സിംഗ് [(1977) 4 SCC 39] 1977 SCC (Cri) 533 : (1978) 1 SCR 257] എന്ന കേസിൽ, ജസ്റ്റിസ് ഉൺട്വാലിയ ഈ സെക്ഷനുകളുടെ പരിധിയെക്കുറിച്ച്

ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. [SCR p. 259 : SCC pp. 41-42 : SCC (Cri) pp. 535-36, ഖണ്ഡിക 4]

ഈ രണ്ട് വ്യവസ്ഥകളെയും ചേർത്ത് പരിശോധിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്നത്, വിചാരണയുടെ പ്രാരംഭ ഘട്ടത്തിൽ പ്രോസിക്യൂട്ടർ ഹാജരാക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന തെളിവുകളുടെ സത്യസന്ധതയോ ഫലമോ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കേണ്ടതില്ല എന്നാണ്. പ്രതിഭാഗം ഉന്നയിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള വാദങ്ങൾക്ക് ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതില്ല. തെളിവുകൾ തെളിയിക്കപ്പെട്ടാൽ അത് പ്രതിയുടെ നിരപരാധിത്വത്തിന് വിരുദ്ധമാകുമോ ഇല്ലയോ എന്ന് അതീവ ജാഗ്രതയോടെയോ വിശദമായോ പരിശോധിക്കാൻ വിചാരണയുടെ ഈ ഘട്ടത്തിൽ ജഡ്ജി ബാധ്യസ്ഥനല്ല. പ്രതി കുറ്റക്കാരനാണോ അല്ലയോ എന്ന് അന്തിമമായി തീരുമാനിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന അതേ മാനദണ്ഡങ്ങൾ, സി.ആർ.പി.സി വകുപ്പ് 227 അല്ലെങ്കിൽ 228 പ്രകാരം തീരുമാനമെടുക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ പ്രയോഗിക്കേണ്ടതില്ല. വിചാരണയുടെ ആ ഘട്ടത്തിൽ, പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കാൻ ആവശ്യമായ തെളിവുകളുണ്ടോ എന്നോ വിചാരണ ഉറപ്പായും ശിക്ഷയിൽ അവസാനിക്കുമോ എന്നോ കോടതി നോക്കേണ്ടതില്ല. പ്രതിക്കെതിരെയുള്ള ശക്തമായ സംശയം, അത് വെറുമൊരു സംശയമായിത്തന്നെ നിലനിൽക്കുകയാണെങ്കിൽ, വിചാരണയുടെ അവസാനം കുറ്റം തെളിയിക്കുന്നതിന് പകരമാവില്ല. എന്നാൽ പ്രാരംഭ ഘട്ടത്തിൽ, പ്രതി കുറ്റം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകാം എന്ന് കരുതാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ശക്തമായ സംശയം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, പ്രതിക്കെതിരെ നടപടികളുമായി മുന്നോട്ട് പോകാൻ മതിയായ കാരണങ്ങളില്ല എന്ന് പറയാൻ കോടതിക്ക് കഴിയില്ല.

"13. യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ v. പ്രഫുല്ല കുമാർ സമൽ [(1979) 3 SCC 4 : 1979 SCC (Cri) 609 : (1979) 2 SCR 229] എന്ന കേസിൽ ജസ്റ്റിസ് ഫസൽ അലി ചില തത്വങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ചു: [SCR പേജ്. 234-35 : SCC പേജ്. 9 : SCC (Cri) പേജ്. 613-14, ഖണ്ഡിക 10]"

"(1) വകുപ്പ് 227 പ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, പ്രതിക്കെതിരെ ഒരു പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ കേസ് നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് കണ്ടെത്തുന്നതിന് മാത്രമായി തെളിവുകൾ പരിശോധിക്കാനും വിലയിരുത്താനുമുള്ള തർക്കമില്ലാത്ത അധികാരം ജഡ്ജിക്കുണ്ട്.

(2) കോടതിക്ക് മുന്നിലുള്ള രേഖകൾ പ്രതിക്കെതിരെ വ്യക്തമായ വിശദീകരണം നൽകാനാവാത്ത വിധം ഗുരുതരമായ സംശയം ഉളവാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, കുറ്റം

ചുമത്തുന്നതിനും വിചാരണയുമായി മുന്നോട്ട് പോകുന്നതിനും കോടതിക്ക് പൂർണ്ണമായ ന്യായീകരണമുണ്ട്."

"(3) ഒരു പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ കേസ് നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള മാനദണ്ഡം സ്വാഭാവികമായും ഓരോ കേസിന്റെയും വസ്തുതകളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും; അതിനാൽ എല്ലാ കേസുകൾക്കും ഒരുപോലെ ബാധകമായ ഒരു സാർവത്രിക നിയമം രൂപീകരിക്കുക പ്രായോഗികമല്ല. എങ്കിലും പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ, ഒരു കേസിൽ രണ്ട് കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്ക് തുല്യ സാധ്യതയുണ്ടാവുകയും, കോടതിക്ക് മുന്നിലുള്ള തെളിവുകൾ പ്രതിക്കെതിരെ കേവലം ചില സംശയങ്ങൾ മാത്രം ഉളവാക്കുന്നതും എന്നാൽ അതീവ സംശയം ജനിപ്പിക്കാത്തതുമാണെന്ന് ജഡ്ജിക്ക് ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ, പ്രതിയെ കേസിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് പൂർണ്ണ അധികാരമുണ്ട്."

"(4) സി.ആർ.പി.സി വകുപ്പ് 227 പ്രകാരമുള്ള തന്റെ അധികാരം വിനിയോഗിക്കുമ്പോൾ— നിലവിലെ നിയമമനുസരിച്ച് മുതിർന്നതും പരിചയസമ്പന്നവുമായ ഒരു കോടതിയാണ് ഇത് ചെയ്യുന്നത്—ജഡ്ജി വെറുമൊരു 'പോസ്റ്റ് ഓഫീസ്' പോലെയോ അല്ലെങ്കിൽ പ്രോസിക്യൂഷന്റെ വക്താവായോ പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. പകരം, കേസിന്റെ പൊതുവായ സാധ്യതകൾ, കോടതിക്ക് മുന്നിൽ ഹാജരാക്കിയ തെളിവുകളുടെയും രേഖകളുടെയും ആകെത്തുക, കേസിൽ കാണപ്പെടുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ പോരായ്മകൾ തുടങ്ങിയവ അദ്ദേഹം പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇതിനർത്ഥം ജഡ്ജി കേസിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു വിശദമായ അന്വേഷണം നടത്തണമെന്നോ വിചാരണ വേളയിൽ ചെയ്യുന്നത് പോലെ തെളിവുകളെ തട്ടിച്ചുനോക്കണമെന്നോ അല്ല."

"14. ഈ രണ്ട് വിധിന്യായങ്ങളും വ്യത്യസ്തമായ തത്വങ്ങളല്ല മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നത്. രമേഷ് സിംഗ് [(1977) 4 SCC 39 : 1977 SCC (Cri) 533 : (1978) 1 SCR 257] കേസിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ തന്നെയാണ് പ്രഫുല്ല കുമാർ [(1979) 3 SCC 4 : 1979 SCC (Cri) 609 : (1979) 2 SCR 229] കേസിലും ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ, ഒരു പ്രതിയെ വിട്ടയക്കുന്നതിനുള്ള അന്വേഷണ പരിധി സംബന്ധിച്ച മതിയായ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ വകുപ്പ് 227-ൽ തന്നെയുണ്ട്. 'പ്രതിക്കെതിരെ നടപടികളുമായി മുന്നോട്ട് പോകാൻ മതിയായ കാരണങ്ങളില്ലെന്ന് ജഡ്ജിക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ അദ്ദേഹത്തിന് പ്രതിയെ വിട്ടയക്കാവുന്നതാണ്' എന്ന് അതിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ 'കാരണം' എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കാനുള്ള കാരണമല്ല, മറിച്ച് പ്രതിയെ വിചാരണയ്ക്ക്

വിധേയനാക്കാനുള്ള കാരണമാണ്. പ്രതി കുറ്റക്കാരനാണോ അതോ നിരപരാധിയാണോ എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നത് വിചാരണ വേളയിലാണ്, കുറ്റം ചുമത്തുന്ന സമയത്തല്ല. അതിനാൽ, ലഭ്യമായ രേഖകൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നതിനായി കോടതി വിപുലമായ അന്വേഷണം നടത്തേണ്ടതില്ല. വിവിധ വശങ്ങളിലേക്ക് ആഴത്തിൽ ഇറങ്ങിച്ചെല്ലേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. കോടതി പരിഗണിക്കേണ്ട ഒരേയൊരു കാര്യം, ലഭ്യമായ തെളിവുകൾ പൊതുവായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടാൽ അത് പ്രതിയെ കുറ്റകൃത്യവുമായി യുക്തിസഹമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നത് മാത്രമാണ്. അതിലപ്പുറം യാതൊരു അന്വേഷണവും ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആവശ്യമില്ല."

9.5 മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ച വിധിന്യായങ്ങളിലൂടെ ഈ കോടതി ആവിഷ്കരിച്ച നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുമ്പോഴും, സി.ആർ.പി.സി വകുപ്പ് 227/228 പ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഘട്ടത്തിലെ അന്വേഷണ പരിധി പരിഗണിക്കുമ്പോഴും, അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകൻ ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങൾ ഈ ഘട്ടത്തിൽ പരിശോധിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു. അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകൻ ഉന്നയിച്ച മെറിറ്റിലുള്ള എല്ലാ വാദങ്ങളും വിചാരണാ വേളയിൽ ഉചിതമായ ഘട്ടത്തിൽ പരിഗണിക്കേണ്ടവയാണ്. ഈ വാദങ്ങളിൽ ചിലത് പ്രതിയുടെ പ്രതിരോധമായി കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. ഇരയുടെ/അതിജീവതയുടെ പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകൻ ഉന്നയിച്ച ചില വാദങ്ങളും വിചാരണയുടെ ഉചിതമായ ഘട്ടത്തിൽ പരിശോധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. കുറ്റം ചുമത്തുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ അവ പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ല. ലഭ്യമായ രേഖകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, പ്രതിക്കെതിരെ വിചാരണ നടത്താൻ ആവശ്യമായ പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ തെളിവുകൾ ഉണ്ടെന്നാണ് കോടതിയുടെ അഭിപ്രായം. പ്രതിക്കെതിരെ മതിയായ തെളിവുകൾ ഉള്ളതിനാൽ, വിചാരണാ കോടതി കുറ്റം ചുമത്തിയത് ശരിയാണ്, അത് ശരിവെച്ച ഹൈക്കോടതി നടപടിയും ശരിയാണ്. ഈ കോടതിയുടെ യാതൊരു ഇടപെടലും ഇതിൽ ആവശ്യമില്ല."

10. മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാലും സാഹചര്യങ്ങളാലും ഈ അപ്പീൽ പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, ഇതിന്റെ ഫലമായി അപ്പീൽ തള്ളുന്നു. അപ്പീൽവാദിക്കെതിരെയുള്ള ലൈംഗിക പീഡന ആരോപണങ്ങൾ അതീവ ഗൗരവകരമായതും ഒരു സ്ത്രീയുടെ അന്തസ്സിനെ ബാധിക്കുന്നതുമാണ്. ഇത് സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും അധാർമ്മികവും ശാരീരികമായി നിന്ദ്യവുമായ കുറ്റകൃത്യമാണ്; ഇരയുടെ മനസ്സിനും സ്വകാര്യതയ്ക്കും മേലുള്ള കടന്നുകയറ്റമാണിത്. ഇത്തരം കുറ്റകൃത്യങ്ങളിലെ വിചാരണകൾ എത്രയും വേഗം തീർപ്പാക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിലവിലെ കേസിൽ വിചാരണാ കോടതി പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്നതും, സംഭവം നടന്നത് 2013-ൽ ആയതിനാലും, നിയമനടപടികൾ

നിലനിൽക്കുന്നത് കാരണം വിചാരണ പൂർത്തിയാക്കാൻ ഇതിനകം തന്നെ കാലതാമസം നേരിട്ടതിനാലും, ഈ കോടതിയുടെ ഉത്തരവ് ലഭിച്ച് ആറ് മാസത്തിനുള്ളിൽ വിചാരണ പൂർത്തിയാക്കാൻ വിചാരണാ കോടതിക്ക് ഞങ്ങൾ നിർദ്ദേശം നൽകുന്നു. വിചാരണ വേഗത്തിൽ തീർപ്പാക്കുന്നതിനും മുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സമയപരിധിക്കുള്ളിൽ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനും ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാവരും വിചാരണാ കോടതിയോട് സഹകരിക്കേണ്ടതാണ്."

ഈ നിരീക്ഷണങ്ങളോടെ നിലവിലുള്ള അപ്പീൽ തള്ളിയിരിക്കുന്നു. നിലവിൽ ശേഷിക്കുന്ന അപേക്ഷകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയും തീർപ്പാക്കിയതായി കണക്കാക്കുന്നു.

MA നമ്പർ 2207 of 2018, SLP (Crl.) നമ്പർ 3149-3150 / 2014

2014-ലെ SLP (Crl.) No.3149-3150 എന്ന തീർപ്പാക്കിയ കേസിൻമേലാണ് ഈ MA ഫയൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. 21.08.2018 മുതൽ 01.09.2018 വരെയുള്ള കാലയളവിൽ ലണ്ടനിലേക്ക് യാത്ര ചെയ്യുന്നതിനായി അപേക്ഷകന്റെ പാസ്പോർട്ട് വിട്ടുനൽകാൻ വിചാരണാ കോടതിക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകണമെന്നായിരുന്നു ഇതിലെ ആവശ്യം. ആ കാലയളവ് ഇതിനകം കഴിഞ്ഞുപോയതിനാൽ, ഈ അപേക്ഷ പ്രസക്തമല്ലാതായിത്തീരുകയും അതിനാൽ തീർപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദേവിക ഗുജ്റാൾ അപ്പീൽ തള്ളി, എം.എ (M.A.) തീർപ്പാക്കി.